

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและสภาพปัญหา

ในปัจจุบันธุรกิจการศึกษาเป็นธุรกิจที่ได้รับความนิยมกันอย่างมาก มีผู้ประกอบการไม่น้อยใช้ช่องทางการศึกษาเข้ามาเพื่อแสวงหาประโยชน์ทางด้านธุรกิจ เป็นผลให้เกิดสถานศึกษาเอกชนขึ้นอย่างมากมาในประเทศไทยและเกือบทุกระดับการศึกษา ตั้งแต่การศึกษาในระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา ไปจนถึงขั้นระดับวิชาชีพ จากผลของการเกิดธุรกิจการศึกษาขึ้นอย่างต่อเนื่องเพื่อให้มาตรฐานของการจัดการศึกษาของสถาบันศึกษาเอกชนสามารถมีมาตรฐานเทียบเท่ามาตรฐานของสถาบันการศึกษาของรัฐจึงได้มีการออกกฎหมายเพื่อกำหนดหลักการ วัตถุประสงค์ การดำเนินงานของสถาบันเอกชนไว้ใน พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 เป็นผลให้ต้องมีการควบคุมการประกอบกิจการของสถานศึกษาเอกชนให้มีความโปร่งใส และสามารถตรวจสอบได้อันเป็นประโยชน์แก่ผู้เข้าศึกษาในสถาบันการศึกษาเหล่านั้นที่จะมีความเชื่อมั่นและมั่นใจในการจัดบริการทางการศึกษาให้แก่ผู้ใช้บริการหรือผู้บริโภค อย่างไรก็ตามธุรกิจดังกล่าวก็มีการแข่งขันกันสูง ทำให้มีกลยุทธ์ทางการตลาดเข้ามาเพื่อชักจูงหรือจูงใจผู้บริโภคอย่างมากมา ไม่ว่าจะเป็นการโฆษณาประชาสัมพันธ์ผ่านทางด้านสื่อต่างๆ การชักจูงดาราที่เป็นที่นิยมเข้ามาศึกษาโดยให้ทุนการศึกษาเหล่านี้ เป็นต้น

นโยบายด้านการศึกษาของภาครัฐและการแข่งขันที่สูงขึ้นระหว่างนักเรียน โดยเฉพาะเรื่องการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย จะยิ่งส่งผลดีต่อธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา นอกจากนี้โอกาสของธุรกิจการศึกษาวิชาชีพยังมีแนวโน้มเติบโตได้อีกมากโดยเฉพาะโรงเรียนสอนภาษาเพราะจะเป็นทักษะที่สำคัญมากขึ้นเมื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (เออีซี) ดังนั้น โรงเรียนกวดวิชาซึ่งเป็นอีกขุมทองของภาคเอกชนยังมีแนวโน้มขยายตัวเพิ่มขึ้น โดยรายได้ของโรงเรียนกวดวิชาทั้งระบบในปัจจุบันมีมูลค่ากว่า 7,000 ล้านบาท จากจำนวนนักเรียนกว่า 400,000 คน และยังมีแนวโน้มขยายตัวสูงในอนาคตข้างหน้า เพราะแม้จำนวนผู้ที่เรียนกวดวิชาจะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องแต่ปัจจุบันสัดส่วนต่อจำนวนนักเรียนในระบบยังไม่สูงมากนัก โดยหากเทียบกับจำนวนนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาทั้งหมดจะพบว่ามีสัดส่วนผู้เรียนกวดวิชาเพียงประมาณร้อยละ 11 แต่ถ้าเทียบ

กับเฉพาะจำนวนนักเรียนในระดับมัธยมปลายจะมีสัดส่วนผู้เรียนกวดวิชาประมาณร้อยละ 32 ซึ่งยังถือว่าค่อนข้างน้อยหากเทียบกับสถิติในต่างประเทศ เช่น ญี่ปุ่นมีสัดส่วนผู้เรียนกวดวิชาในระดับมัธยมปลายประมาณ ร้อยละ 70 และเกาหลีใต้มีสัดส่วนประมาณร้อยละ 59 สะท้อนให้เห็นศักยภาพในการเติบโตได้อีกมากในภาวะการแข่งขันด้านการศึกษาที่สูงขึ้นเรื่อยๆ ในสังคมไทยปัจจุบัน¹ อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงประการหนึ่งคือไม่ใช่โรงเรียนกวดวิชาทุกรายที่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากธุรกิจใหม่จะเข้ามาแข่งขันได้ค่อนข้างยากเพราะ โรงเรียนที่ได้รับการยอมรับจากนักเรียนจนกลายเป็นโรงเรียนชื่อดังมีไม่กี่ราย ซึ่งมีส่วนแบ่งในตลาดถึงร้อยละ 70-80

ดังนั้น หากมองโอกาสในการเติบโตของโรงเรียนกวดวิชาแล้วจะพบว่าตลาดต่างจังหวัดยังมีศักยภาพในการเติบโตได้มากกว่า เพราะจำนวนนักเรียนที่ต้องการเรียนยังคงเพิ่มขึ้นสูง โดยในช่วงปี ค.ศ. 2004-2009 เพิ่มขึ้นเกือบเท่าตัว และเพิ่มขึ้นมากกว่าจำนวน โรงเรียนกวดวิชาที่เปิดกิจการ ในขณะที่ในกรุงเทพฯ นั้นจำนวนนักเรียนเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 6 น้อยกว่าจำนวนโรงเรียนที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 17

นอกจากนี้ คาดว่าธุรกิจบริการสอนภาษาจะได้รับความนิยมมากขึ้นหลังจากเข้าสู่เออีซี เพราะตลาดแรงงานจะมีการแข่งขันสูงขึ้น ในขณะที่พูดกันมากกว่าคนไทยมีทักษะด้านภาษาน้อยกว่าหลายๆ ประเทศในอาเซียน การเพิ่มทักษะภาษาจึงมีแนวโน้มที่จะทวีความสำคัญมากขึ้น หากเปรียบเทียบกับประเทศในอาเซียนด้วยกัน จิตความสามารถด้านการศึกษาของไทยอยู่อันดับ 6 รองจากสิงคโปร์ มาเลเซีย บรูไน อินโดนีเซีย และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้นย่อมแสดงให้เห็นว่าการศึกษานั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาในระดับใดๆ ก็ตามและไม่ว่าจะเป็นการจัดการศึกษาของรัฐหรือเอกชนก็จะให้ความสำคัญเกี่ยวกับมาตรฐานการศึกษาของตนเพื่อให้สามารถเป็นที่นิยมของผู้เข้าศึกษาเหล่านั้น เมื่อได้พิจารณาตามความเป็นจริงตามค่านิยมของผู้ปกครองก็ย่อมต้องการให้บุตรหลานของตนนั้นสามารถเข้าเรียนหรือเข้าศึกษาในสถาบัน ที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในสังคมกันอย่างกว้างขวาง ด้วยเหตุนี้ธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษาที่เกิดขึ้นเพื่อเข้ามาตอบสนองความต้องการของผู้ปกครองเหล่านั้น ก็คือการก่อตั้งสถาบันกวดวิชาและทำให้เกิดโรงเรียนกวดวิชาอย่างมากมาย และสามารถสร้างรายได้อย่างมหาศาลให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจ在这一ลักษณะนี้ นอกจากนั้นเพื่อให้โรงเรียนกวดวิชาของตนเองเป็นที่ยอมรับและเป็นที่ยอมรับแก่ผู้เข้ามาใช้บริการก็จะมีโฆษณาชวนเชื่อต่างๆ จูงใจให้มีผู้เข้ามาเรียนกวดวิชาในสถาบันของตนเอง เช่น การโฆษณาประวัติสถิติ

¹ คอถัมภ์ เศรษฐกิจคิดค้น ธนาคารไทยพาณิชย์ ข่าวสด. (2555, 21 กรกฎาคม). *รร.กวดวิชา ธุรกิจดาวรุ่ง มูลค่า 7,000 ล้าน เจาะตลาดนักเรียน 4 แสนคน*. มิติชนออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 11 สิงหาคม 2555, จาก http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1342843189 &grpId=03&catid=&subcatid=%20%20

การสอบเข้าในสถาบัน การศึกษาที่มีชื่อเสียง บางรายก็มีการการันตี โดยใช้การโฆษณาว่าตัวรับรองผล โดยจะเห็นได้ว่าโรงเรียน กวดวิชานั้นในปัจจุบันมีการจัดการกวดวิชาตั้งแต่ระดับการชั้นประถมศึกษาในระดับมัธยมศึกษาจนถึงขั้นอุดมศึกษา และรวมไปจนถึงการกวดวิชาเพื่อสอบเข้าบรรจุในหน่วยงานราชการต่างๆ ตลอดไปจนถึงการกวดวิชาเพื่อสอบทนายความ เนติบัณฑิต ซึ่งในปัจจุบันการโฆษณาเพื่อรับกวดวิชานั้นมีปรากฏไปตามสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการประกาศโฆษณาตามจุดต่างๆ หรือการแจกแผ่นพับ โบปปลิว หรือแม้กระทั่งผ่านทางด้านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ทางอินเทอร์เน็ต เหล่านี้ เป็นต้น

ในการเข้ากวดวิชาในสถาบันหรือโรงเรียนกวดวิชา ผู้เข้าใช้บริการนั้นจะเป็นผู้เลือกโปรแกรมการเรียนกวดวิชาตามเงื่อนไขและต้องมีการแสดงเจตนาความจำนงเพื่อเข้าเรียนกวดวิชาตามที่ตนเองเลือกกวดวิชานั้นๆ ซึ่งการตัดสินใจหรือมูลเหตุจูงใจต่างๆ ของผู้เข้าใช้บริการนั้น อาจเป็นเพราะการโฆษณาชวนเชื่อตามคำพรรณนาต่างๆ ซึ่งอาจเป็นการโฆษณาเกินกว่าความเป็นจริง โดยที่ผู้เข้าใช้บริการนั้นไม่ได้รับตามสิ่งที่ได้ประกาศโฆษณาเป็นผลให้เกิดผลกระทบต่อผู้ให้บริการซึ่งเป็นผู้บริโภค จึงนับได้ว่าธุรกิจเกี่ยวกับการกวดวิชานั้นควรจะต้องได้รับการควบคุมจากรัฐเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้บริโภค ธุรกิจการกวดวิชานั้นเป็นการเกิดขึ้นจากบุคคลที่รวมกลุ่มกันทางธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัดหรือบริษัท โดยปัจจุบันมีการดำเนินการอย่างเสรี หากพิจารณาจากการจัดตั้งธุรกิจการกวดวิชาดังกล่าวทำให้เห็นว่าการดำเนินธุรกิจในลักษณะนี้ยังมีการควบคุมดูแลยังไม่ทั่วถึงในทุกระดับ เนื่องจากพบว่าโรงเรียนกวดวิชาบางแห่งไม่ได้มีการดำเนินธุรกิจไปอย่างตรงไปตรงมา และดำเนินการให้ถูกต้องตามกฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาเอกชนจึงก่อให้เกิดปัญหาความเป็นธรรมแก่ผู้เข้าใช้บริการหรือผู้บริโภค

จากการศึกษานั้นปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชานั้นพบปัญหา คือ ปัญหาเกี่ยวกับการขออนุญาตดำเนินการก่อตั้ง การควบคุมมาตรฐานของเรียนกวดวิชา การควบคุมอัตราค่าเล่าเรียน การควบคุมมาตรฐานอาคารเรียน ห้องเรียน ซึ่งในบางแห่งนั้นไม่มีการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยในอาคาร หรือบางแห่งรับจำนวนผู้เข้ารับการกวดวิชาเกินกว่าที่ควรอย่างมาก อันเป็นผลทำให้เกิดความคับแคบไม่เหมาะสมในการเรียน รวมไปถึงมาตรฐานของผู้สอนที่มีความคุณสมบัติต่ำกว่าตามที่ได้มีการประกาศโฆษณา หรือการไม่ดำเนินการให้เป็นไปตามข้อสัญญาที่มีต่อผู้ให้บริการหรือผู้บริโภค

เพื่อให้เห็นสภาพปัญหาตามความเป็นจริง จึงขอเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น 2 กรณี² เป็นกรณีศึกษาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันดังนี้ กรณีศึกษาแรก สถาบันเรียนในอาคารคิวเฮาส์ อโศก ชั้น 12

² เครือข่ายข่าวสารประชาชน ศูนย์ปฏิบัติการสนเทศเชื่อมโยงองค์กรประชาชน. (2552, 25 กันยายน). สถาบันกวดวิชาสอนภาษาไม่มีอาคารเรียน. สำนักข่าวทีนิวส์. สืบค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2554, จาก http://www.tnewsnetwork.com/BrowseComplain.php?cat_id=7&complain_id=3455

ภายใต้ชื่อสถาบันว่า “NCE World Education” โดยเจ้าของสถาบัน ได้แจ้งให้กับนักเรียนที่ลงเรียนว่า มีการสอนโดยครูต่างชาติ และห้องเรียนหนึ่งเรียนไม่เกิน 5-6 คน และจะมีห้องเรียนเสริมให้อยู่ ชั้น 13 ในกรณีไม่มีห้องเรียน ตารางเรียนเดิมคือ เปิดสถาบัน ในวันจันทร์-พฤหัสบดี เวลา 10.00-20.00 น. วันเสาร์-อาทิตย์ 10.00-16.00 น. หยุดทุกวันศุกร์ โดยผู้ร้องเรียนลงสมัครเรียนแบบ Unlimited คือ ไม่จำกัดชั่วโมงมาเรียนเพิ่มเติมได้ แต่ต้องแจ้งให้ทางสถาบันทราบล่วงหน้า แต่ปัจจุบันมี อาคารเรียนไม่เพียงพอ โดยเจ้าของได้แจ้งว่าเนื่องจากตึกกิวเฮาส์ได้ขึ้นค่าเช่าพื้นที่เป็นเท่าตัว ทำให้ เจ้าของไม่มีเงินไปชำระค่าตึก และต้องย้ายที่เรียน ไปใช้อาคารลุมพินีพลาซ่า ซึ่งมีลักษณะเป็น โรงอาหาร และในกรณีที่ผู้ร้องเรียนเดินทางไปเรียน แล้วไม่มีอาจารย์มาสอน ทางสถาบันก็ไม่แจ้ง ให้นักเรียนทราบ ซึ่งทำให้เสียเวลา และไม่ได้รับความรู้ในวันนั้น อีกทั้ง ในปัจจุบันตารางเรียนได้ เปลี่ยนเป็น จันทร์-พฤหัสบดี 18.00-20.00 น. รอบเดียวเท่านั้น และวันเสาร์ ก็ลดเวลาเรียน 1 ชม. เรียน 10.00-15.00 น. และวันอาทิตย์ ก็งดการเรียนการสอนไป อีกทั้งไม่มีอาจารย์ชาวต่างชาติสอน ซึ่งผิดวัตถุประสงค์ของผู้สมัครเรียนมาก ก่อนหน้านี้จะมีครูต่างชาติและมีครูฟิลิปปินส์ ซึ่งสอน ไม่เข้าใจ และอีกกรณีหนึ่งคือกรณีทางสถาบันหยุดการเรียนไปตั้งแต่วันจันทร์-วันพุธ (ซึ่งไม่ใช่ วันหยุดทางสถาบัน) เมื่อไปถามเจ้าของว่าจะชดเชยให้อย่างไร กลับได้คำตอบว่า เนื่องจากเป็นเหตุ สุดวิสัย เพราะไม่มีอาจารย์สอน และได้สมัครเป็นแบบ Unlimited จึงไม่สามารถชดเชยได้ซึ่ง เหตุผลนี้ฟังไม่ขึ้น ค่าเรียนที่ชำระไป เป็นจำนวนเงิน 28,000 บาท ชำระผ่านบัตรเครดิต UOB ผ่อน 10% นาน 10 เดือน เรียนไปได้เพียง 4 เดือน เท่านั้น ถือเป็นการเอาเปรียบ และน่าสงสัยว่า ทำไมบัตรเครดิตไม่มีการตรวจสอบก่อนนำลงโฆษณา ขณะนี้ได้รวบรวมส่งเอกสารยื่นต่อ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

กรณีศึกษาที่สอง มีผู้เสียหายเป็นผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หลายราย เข้าร้องเรียนพนักงานสอบสวน บก.ป.ว่า หลังจากนำบุตรหลานเข้าสมัครเรียนกวดวิชา ที่โรงเรียนกวดวิชาอาบาคัส³ โดยชำระเงินค่าเล่าเรียนไปแล้วแต่กลับไม่ได้เรียน เนื่องจากสถาบัน ดังกล่าวหลายสาขาทยอยปิดตัวลง เมื่อทวงถามเงินมัดจำค่าเรียนที่จ่ายล่วงหน้า ทางสถาบัน พยายามบ่ายเบี่ยงโดยตลอด รวมมูลค่าความเสียหายประมาณหลายแสนบาท

ต่อมาชุดสืบสวน กก.1 บก.ป. สืบทราบว่า โรงเรียนกวดวิชาแห่งนี้มี นายกิตติภูมิ และ น.ส. ชุ่มพกา ชีวานันท์ หรือ ครูอู๋ เป็นผู้ดำเนินการ โดยเป็นสถาบันกวดวิชาชื่อดังที่มีสาขา ทั่วประเทศถึง 14 สาขา จากการตรวจสอบข้อมูลประวัติพบว่า นายกิตติภูมิ มีหมายจับติดตัวถึง 11 คดี ส่วนใหญ่เป็นความผิดเกี่ยวกับ พ.ร.บ. เชื้อ และ พ.ร.บ. แรงงาน รวมทั้งจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชา โดยไม่ได้รับอนุญาต จึงเข้าจับกุมตัว นายกิตติภูมิ มาสอบสวน ที่ บก.ป.

³ นายคลายทุกข์. (2554, 1 สิงหาคม). *จับเจ้าของ ร.ร.กวดวิชา “อาบาคัส” ศูนย์เรียนพิเศษ*. สืบค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2554, จาก www.decha.com/main/showTopic.php?id=5203

จากการสอบสวน นายกิตติภูมิ ให้การว่า เปิดโรงเรียนกวดวิชา มาเป็นเวลากว่า 20 ปีแล้ว โดยสาขาแรกย่านสยามสแควร์ ซึ่งได้รับการตอบรับจากเด็กนักเรียนและผู้ปกครองเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะการติววิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และภาษาอังกฤษ จากนั้นได้ลงทุนตั้งโรงเรียนกวดวิชาเพิ่มเป็น 14 สาขาทั่วประเทศ เพราะเห็นว่าธุรกิจเติบโตอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ยังเริ่มขายเฟรนไชส์ให้กับผู้ที่สนใจลงทุนเปิดโรงเรียนกวดวิชาอีกด้วย

นายกิตติภูมิ ให้การต่อว่า หลังจากปี 2549 เศรษฐกิจเริ่มซบเซา ทำให้สาขาต่างจังหวัดเริ่มประสบปัญหาขาดทุน แต่ก็ยังสามารถนำรายได้จากสถาบันกวดวิชาใน กทม. ที่มีกำไรอยู่บ้างไปช่วย แต่เมื่อช่วงที่เกิดโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ระบาดหนักใน กทม. ก็ทำให้ไม่มีเด็กมาสมัครเรียนทำให้ขาดรายได้ไปเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ ตนก็ยังมาถูกถูกน้องโง่งเงินค่าจ้างครูสอนพิเศษ และ โง่งเงินของบริษัทไปอีกด้วย ซึ่งในส่วนนี้ตนได้แจ้งความดำเนินคดีทางแพ่งไปแล้ว

ด้าน นายสุนัย วิโรจน์ศิริ อายุ 52 ปี หนึ่งในผู้เสียหาย⁴ ซึ่งเป็นผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนแห่งหนึ่ง ที่สมัครเข้าเรียนกวดวิชาภาษาอังกฤษกับโรงเรียนกวดวิชาดังกล่าวระบุว่า เมื่อประมาณเดือนมกราคมที่ผ่านมา ลูกตนได้รับการชักชวนจาก น.ส. ชุ่มผกา หรือครูอุ๊ ให้สมัครเข้าเรียนกวดวิชาที่เริ่มเปิดคอร์สในเดือนเมษายน ต่อมาหลังจากตนโอนเงินค่าเรียนจำนวน 5,000 บาท ทางบัญชีธนาคารของโรงเรียนกวดวิชาแห่งนี้ไปแล้ว เมื่อถึงเวลาเรียนกลับพบว่าไม่มีการเรียนการสอนแต่อย่างใด เมื่อติดต่อสอบถามไปก็ได้รับคำตอบว่า กำหนดการเข้าสถานที่หมดลงแล้ว โดยในเดือนมิถุนายนจะมีการเปิดเรียนใหม่อีกครั้ง แต่เมื่อรอถึงเดือนมิถุนายนก็ยังไม่มีการเรียนแต่อย่างใด

จากปัญหาในกรณีศึกษาที่เกิดขึ้นดังที่กล่าวมานี้ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรที่จะต้องมีการควบคุมกำกับดูแลการประกอบธุรกิจการ กวดวิชาให้สามารถคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคผู้ใช้บริการธุรกิจเกี่ยวกับการกวดวิชา และให้มีหน่วยงานเข้ามาดูแลเป็นการเฉพาะนั้นอีก เพื่อความเป็นธรรมและความปลอดภัยให้แก่ผู้บริโภค โดยอาจจะศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายในต่างประเทศที่เกี่ยวกับการดูแลและควบคุมการศึกษาของเอกชนประเภทโรงเรียนกวดวิชา ทั้งนี้เพื่อนำมาวิเคราะห์ปัญหาและนำมาแก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้สามารถคุ้มครองผู้บริโภคได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

⁴ ข่าวอาชญากรรม. (2554, 1 สิงหาคม). *จับเจ้าของ'อบาแคส'หลอกเงิน..ปิด ร.ร.กวดวิชาหนี*. คมชัดลึก.

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิดทฤษฎี หลักการ เกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภท โรงเรียนกวดวิชา
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่ใช้บังคับเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภท โรงเรียนกวดวิชา ในประเทศไทย เปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาและผลกระทบทางกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษา ประเภท โรงเรียนกวดวิชาที่มีผลต่อระบบการศึกษาของไทยในปัจจุบัน
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขกฎหมายเพื่อใช้ในการควบคุมธุรกิจการศึกษา ประเภท โรงเรียนกวดวิชาอันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เข้าใช้บริการหรือผู้บริโภค

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ธุรกิจการศึกษาประเภท โรงเรียนกวดวิชานั้นได้รับความนิยมอย่างมากในปัจจุบัน และเป็นธุรกิจที่ทำรายได้อย่างมากมาย ทำให้ธุรกิจการกวดวิชานี้สามารถเจริญเติบโตได้อย่างกว้างขวาง โดยที่ไม่มีการควบคุมอย่างจริงจังจึงทำให้มีการเปิดกันอย่างเสรี และมีการทำกลยุทธ์ทางตลาดโฆษณาชวนเชื่อเกินความจริงและไม่ปฏิบัติตามสัญญาและก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภค ดังนั้นจึงสมควรที่จะมีกฎหมายกำหนดให้มีการควบคุมการประกอบธุรกิจการศึกษา ประเภท โรงเรียนกวดวิชาให้ผู้เข้าใช้บริการได้รับการคุ้มครองอย่างเป็นธรรม

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 โดยศึกษายกบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการดำเนินการจัดการศึกษาของการทำธุรกิจการศึกษาในระดับก่อนชั้นอุดมศึกษา

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การดำเนินการศึกษาวิทยานิพนธ์เล่มนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาค้นคว้าจากเอกสารทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นตำราทางกฎหมาย บทความ รายงานวิจัย วารสารทางกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกา และวิทยานิพนธ์ ตลอดจนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Data) ในเว็บไซต์ต่างๆ เพื่อนำมาวิเคราะห์หาผลสรุป และแนวทางอันเป็นข้อเสนอแนะที่เหมาะสม

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิดทฤษฎี หลักการ เกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา
2. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายที่ใช้บังคับเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาในประเทศไทยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ
3. ทำให้ทราบถึงปัญหาและผลกระทบทางกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาที่มีผลต่อระบบการศึกษาของไทยในปัจจุบัน
4. ทำให้ทราบข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางแก้ไขกฎหมาย เพื่อใช้ในการควบคุมธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาอันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เข้าใช้บริการหรือผู้บริโภค